

Карађорђа и његово законито потомство за првог и врховног српског старешину и обећавају му верност и послушност док се Карађорђе према Совјету обавезао да ће га признати за врховни суд у земљи, с тим да ће своје заповести које потичу од њега и иду преко Совјета издавати у договору са самим Совјетом. Овим актима од 1808. Карађорђе је признат за наследног господара Србије, али се заузврат обавезао да ради споразумно и у договору са Совјетом у стварима које се тичу земље и народа. Без обзира што овај акт (акти) од 1808. није сачуван (али ни прихваћен од свих старешина и потврђен од народне скупштине), то је био први формални акт о уређењу власти у Србији, њен први уставни акт којим је правно успостављена апсолутистичка и монархистичка власт династије Карађорђевић са њеним родоначелником Карађорђем. Овим актом од 1808. непријатељство између Карађорђа и незадовољних старешина се привремено стишало, да би крајем 1810. поново избило на површину свом жестином. Да би и овог пута сачувао власт, Карађорђе је одговорио намером да реорганизује Совјет и централну управу устаничке Србије и тако скрши моћ главних конкурената. Ради тога је јануара 1811. сазвана и одржана скупштина старешина којој је присуствовало 66 лица и која је, у изузетно повољним околностима по Карађорђа, требало да разреши овај сукоб и учврсти његову апсолутистичку власт. Њиме је дефинитивно решен однос између Карађорђа и Совјета. И овог пута је Карађорђе издејствовао верност и послушност чланова Совјета себи и своме потомству, што је значило њихово прихватање и од старешина и самог народа. Са своје стране, Карађорђе се обавезао да ни у земљи а ни ван ње неће ништа предузимати без споразума са Совјетом, да ће све заповести издавати преко Совјета и да без договора с њим неће никог казнити ни смрћу нити заточењем. Све народне старешине и Совјет су се безрезервно приклониле Карађорђу, његовом вођству и њему и потомству положили заклетву на верност и послушност и, што је још важније, да ће сваког другог претендента на српско вођство сматрати непријатељем и суду га предати. Актом од 1811. је реорганизован Совјет тако што је подељен на два дела. Један део, шест чланова, су били министри (попечетељи) а остали, с министром правде, су чинили Велики вилајетски суд и оба ова дела Совјета су представљали владу и законодавно тело. Карађорђе је био председник Совјета и био овлашћен да именује попечитеље и остале чланове, али је при томе водио рачуна да и делимично задовољи и опозицију па су у владу ушли и неки његови љути противници (Јаков Ненадовић, Сима Марковић и др.)

3. Апсолутистички и неуставна владавина Милоша Обреновића (1813-